

Каравеловъ обичалъ твърдѣ много народа си и искалъ да работи за освобождението ни отъ Турцитѣ, затова оставилъ Москва и дошълъ въ сърбската столица — Бѣлградъ, да е по-близо до България и отъ тамъ да работи. Въ Бѣлградъ се запозналъ съ старитѣ български войводи. Като ученъ и уменъ чловѣкъ, Каравеловъ станалъ пръвъ приятель и съвѣтникъ на сговорницитѣ по освобождението.

Въ Бѣлградъ Каравеловъ билъ наклеветенъ и затворенъ, но скоро намѣрили, че е правъ, та го пустили. Тогава той отишълъ въ Влашко и заелъ мѣстото на Раковски, който бѣше вече умрѣлъ. Захваналъ той да управлява всичкитѣ работи за освобождението и наченалъ да пише бунтовнически вѣстници и книги, а съ тайна поща ги испращалъ въ България. Съ тѣзи книги и вѣстници той оплаквалъ теглата на българетѣ, училъ на умъ и каралъ всички да въстанатъ да се освободятъ.

Любенъ Каравеловъ билъ честитъ да доживѣе и да види България освободена, ала не могълъ да се нарадва на свободата. Отъ многото трудове той заболѣлъ и на 21 Януарий въ 1878 година умрѣлъ въ гр. Руссе.

Вѣчна му паметъ!

Умрѣлъ той, но неговото име ще се спомина до като България съществува.

Отъ Л. Каравеловъ ни сѣ останали много приказки, раскази и стихотворения, които всѣкого се четятъ съ услада. Той е първий писателъ, който е написалъ хубави повѣсти (раскази), затова го наричатъ „Баща“ на българскитѣ повѣсти.